

ח' מנחם אב ה'תשע"ח 20.7.18

מגזין מס' 486

ערב שבת חזון/פרשת דברים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החיי כסנא

"והימים האלה נזכרים ונעשים"

הנקודה העיקרית בימים אלה שלפני ט' באב הוא המסר האישי הפונה בכל דור ודור לכל אחד ואחת מישראל - אין "להתרגל" לגלות.

'תשעת הימים' אינם רק זכר למאורע היסטורי של חורבן נוראי שהתרחש בעבר הרחוק של עמנו לפני אלפי שנה. כי אם, על פי פנימיות התורה, כבכל מועדי השנה, אין מדובר אלא באקטואליה יהודית המחייבת התבוננות בחיי כל אדם בכל זמן ובכל מקום.

אל לנו, לנוכח מרירות וקשיי החיים, לשכוח על ה'עצם' שבקרבתנו. בימים אלה שלפני ט' באב טמונה תזכורת התובעת מכל יהודי באשר הוא, לעורר עצמו למודעות ולהודיה על עצם היותו "חי". כלל ידוע הוא כי 'עצם החיות', ובפרט חיים יהודיים - חיים חדורי שליחות, הוא ענין נצחי שאיננו נתפס בשינויי הזמן, וכפתגם החסידי "כל עצם - בלתי משתנה", שעצם לעולם נשאר בשלימותו.

כל יהודי בן מלך הוא. וכשמכיר (ולא רק מבין) היהודי בכך, אזי מתגלה לו מן ההעלם ה'הבטחה' האלוקית (שתמיד זורחת מתוך גרעין הוויתו) וחודרת ופועלת גם בתוך הכרתו המודעת. וכתוכנו הפנימי של פתגם חסידי נוסף: יהודי, בתוך תוכו, אינו יכול ואינו רוצה להתנתק מאלוקות. כי מצד הארת 'עצם הנשמה' - בית המקדש שבתוך כל אחד ואחת מישראל - אין הוא מסוגל להשלים עם סתמיותם של חיי הישרדות בלבד... במצב כזה של 'חורבן' שאינו אלא צערו הפנימי של בן מלך החי במנותק מאביו המלך, "הרי לא זו בלבד שבפנימיותו אין הוא מתענג בחיות זה, אלא אדרבה ימאס ויקוק בחייו וכו'."

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: שיעור חדש ברמת גן בימי שני - פרטים בעמוד 6.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת-חזון

שבת זו נקראת על שם "חזון ישעיהו" שמפטירים בשבת הסמוכה לתשעה באב (או בשבת החלה בתשעה באב עצמו). הפטרה זו היא האחרונה משלש הפטרות הפורענות שקוראים בשלש השבתות שלפני תשעה באב. אחרי תשעה באב קוראים 'שבע דנחמתא', הן שבע הפטרות הנחמה שמפטירים

בשבע השבתות הבאות.

ידועה אימרתו של רבי לוי יצחק מברדיטשוב כי חזון הוא מ"לשון מחזה". בשבת זו בה "מראין מרחוק לכל אחד ואחד את המקדש דלעתיד", עלינו לעורר געגוענו וכיסופנו לביאת משיח צדקנו. לדרבן עצמנו להרבות במעשים טובים הממהרים ומזרזים את הגאולה האמיתית והשלימה בבנין בית המקדש דלעתיד כאן למטה.

תשעה-באב

רקע, הלכות ומנהגים..

לאורך כל הדורות מאז חורבן בית המקדש מתאבל עם ישראל בכמיהה לבניינו. מבט חטוף בלוח השנה היהודי ובסידור התפילה מבהיר מיד את מרכזיותו של בית המקדש בהווה היהודית. שלוש פעמים ביום, בסיום תפילות העמידה, אנו מוסיפים ומבקשים: "שייבנה בית המקדש במהירה בימינו", וגם ליל הסדר מסתיים בהכרזה "לשנה הבאה בירושלים". בית המקדש הוא המקום המיועד לעבודת האדם את בוראו ובו שוכן הקב"ה ומתגלה לעמו. התורה מחייבת כל יהודי במצות העליה לרגל אל המקדש שלוש פעמים בשנה, שם יתראה לפני האלוקים וגם יראה "את פני ה' אלוקיך" - יראה את פני השכינה. לפיכך בניין בית המקדש הוא תמצית משאלותינו של העם היהודי לדורותיו, שהרי כל צרות וייסורי עמנו אינם אלא תולדה של חורבן בית המקדש. הכמיהה לבניינו הינה למעשה הציפייה לבניינה המחודש של האומה היהודית ושיבתה למקומה הראוי לה, אזי תחזור השכינה לשכון בישראל להשפיע ולהאיר את העולם כולו.

ט' באב - יום של פורענות
המשנה במסכת תענית מפרטת חמש פורעניות קשות שאירעו לעם ישראל במהלך הדורות ביום ט' באב:

א. חורבנו של בית המקדש הראשון - הבית הראשון שנבנה על ידי שלמה המלך עמד על מכונו ארבע מאות ועשר שנים, ונחרב בימי צדקיהו המלך ביד צבא

"הארץ אשר עברנו בה לתור אותה - ארץ אוכלת יושביה היא וגו'", נתפתו בני ישראל להאמין לדברי המרגלים - "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא". אמר רבי יוחנן: תשעה באב היה; אמר להם הקב"ה - "אתם בכיתם בכייה של חינום ואני קובע לכם בכייה לדורות" (תענית כט).

ד. נפילת העיר ביתר - בימי מרד בר כוכבא (חמישים ושתיים שנה לאחר חורבן בית המקדש השני), התבצר בעיר ביתר כח יהודי גדול שמנה רבבות רבות מישראל. עיר זו שהיתה מרכז האוכלוסין הגדול והמבוצר ביותר בזמן המרד, נפלה גם היא בתשעה באב. בין תיאורי הזוועה המזעזעים והנוראיים שהתרחשו בנפילת העיר, מסופר בין השאר על נהרות דם אשר זרמו בעיר ובמורדותיה עד ששקע הסוס בדם עד חוטמו.

ה. חרישת ירושלים - לאחר דיכוי מרד בר כוכבא, בקשו הרומיים למחות כל זכר לריבונות יהודית בארץ ישראל. לשם כך שינו את שמה של הארץ ל"פלשתינה" על שם העם הפלשתי הקטן ששכן בדרום שפלת החוף מאות שנים קודם לכן.

את שמה של ירושלים שינו ל"איליה קפיטולינה", ואת אדמתה חרשו לאורכה ולרוחבה, כדי למחות ולהכחיד כל זכר לתפארתה. עם חרישת העיר ירושלים בט' באב, נתממשה נבואת הפורענות של הנביא מיכה: "ציון שדה תחרש" (ירמיהו כ"ו, י"ח).

ערב תשעה באב

השנה חל תשעה באב ביום השבת קודש. היות ואין נוהגים מנהגי אבלות בשבת, דחו חז"ל את צום תשעה באב ליום ראשון עשרה באב. הצום מתחיל מיד בשקיעת החמה, אך אין לנהוג שאר מנהגי אבלות עד צאת הכוכבים (מוצאי שבת).

נבוכדנצר מלך בבל בתשעה באב בשנת שלושת אלפים שלושת מאות שלושים ושמונה לבריאה (לפני 2,438 שנה).

ב. חורבנו של בית המקדש השני - עם חורבנו של בית המקדש הראשון הוגלו בני ישראל לבל. לאחר גלות בת שבעים שנה, התיר כורש מלך פרס את התחלת בנין הבית השני והמוני יהודים גולים עלו לירושלים. במקורות מסופר כי בעת הנחת היסודות לבניין בית המקדש החדש נתערבו קולות הבכי של הזקנים שראו בכבודו ותפארתו של הבית הראשון, עם תרועות השמחה של יתר העם. עשרים ושתיים שנה חלפו עד אשר הושלם בית המקדש השני, והוא עמד על תילו ארבע מאות ועשרים שנה.

בימי רבי יוחנן בן זכאי, לאחר מצור כבד על ירושלים שנמשך חודשים ארוכים, כבשו הלגיונות הרומיים את העיר והעלו באש את בית המקדש. היה זה בתשעה באב בשנת שלושת אלפים שמונה מאות עשרים ושמונה שנים לבריאת העולם (לפני 1948 שנה).

בין התיאורים המצמררים על אשר אירע בעת השריפה מסופר במדרש: "כשראה כהן גדול שנשרף (בית המקדש), עלה לראש גגו של היכל ועמו כיתות-כיתות של פרחי כהונה ומפתחות ההיכל בידיהם. אמרו לפני הקב"ה: 'ריבונו של עולם! הואיל ולא זכינו להיות גזברים נאמנים לפניך - הרי מפתחות ביתך מסורים לך!' וזרקום כלפי מעלה. יצאה כמין פיסת יד וקיבלתם. כשראו הכהנים והלוויים שנשרף בית המקדש, נטלו את הכינורים ואת החצוצרות... ונפלו באש ונשרפו".

ג. דור יוצאי מצרים ימותו במדבר - כאשר שבו המרגלים, שנשלחו ע"י משה (לבקשת העם) לתור את הארץ, והשמיעו באוזני העם דיבה רעה על הארץ:

עד מקום החיבור עם כף היד – וכך גם במהלך כל היום, כגון אם זקוקים לנטילת ידיים לאחר היציאה מהשירותים. לרחוץ על מנת להעביר ליכלוך מותר, (שאינן זה בכלל רחיצה שאסרו) אך רק למקום הלכלוך ולא מעבר לכך.

בתפילת שחרית אין אומרים 'תחנון' ואין מניחים תפילין, משום שהתפילין נקראים 'פאר'. כמו כן אין מתעטפים בטלית גדול. קוראים בתורה "ויחל משה וגו'" ומפטירין בנביא ישעיהו מענין היום "דרשו ה' בהמצאו וגו'". אין אומרים 'שיר של יום' ולא 'פיטום הקטורת'. לאחר התפילה אומרים קינות בציבור, וראוי שכל אחד יקרא לעצמו מגילת 'איכה'.

אין עושים מלאכה הסובלת דיחוי (וכן לא משא ומתן של מסחר) עד צהרי היום. את מאכלי סעודת הערב שלאחר סיום הצום אין מכינים קודם חצות היום.

קודם תפילת מנחה מניחים בברכה טלית ותפילין וקוראים קריאת שמע עם שלוש הפרשיות; כמו כן משלימים 'שיר של יום' ושאר הקטעים שחסרו בתפילת הבוקר. את תפילת המנחה מתפללים בטלית ובתפילין.

אודות לימוד התורה נאמר "פקודי ה' ישרים משמחי לב", לפיכך מחצות היום של ח' באב ועד מוצאי תשעה באב אין לומדים אלא בענינים המטילים עצבות, כגון בעניני פורענות או אבלות.

מוצאי תשעה באב

תפילת ערבית מתפללים מיד אחר צאת הכוכבים כדי שלא להכביד את התענית על הציבור. יש המתחילים מוקדם מהרגיל, באופן שהתפילה תסתיים בסיום התענית (במקרה כזה, אחרי התפילה יש לחזור ולקרוא קריאת שמע בזמנה).

לאחר צאת הכוכבים נוטלים ידיים באופן הרגיל עד סיום כף היד. נוטלים שלוש פעמים לסירוגין, כמעין

מותר לאכול בשר, יין ושאר מעדני שבת ב'סעודה המפסקת' שלפני תחילת הצום (סעודה שלישית של שבת).

בצום תשעה באב חלים כל העינויים הנוהגים ביום הכיפורים: איסור אכילה ושתייה, איסור רחצה וסיכה (מריחת שמן וקרם), איסור נעילת הסנדל (נעליים או סנדלים עשויים עור) ואיסור יחסי אישות.

אחר צאת השבת אומרים 'ברוך המבדיל', חולצים את נעלי השבת העשויות מעור ונועלים במקומם נעלי בד וכד'. מתפללים תפילת ערבית עם נוסח 'אתה חוננתנו' של מוצ"ש, ואחר תפילת שמונה עשרה וקדיש אומרים ברכת 'מאורי האש' על נר הבדלה (או 2 להבות מוצמדות). לאחר תפילת ערבית קוראים בציבור 'קינות' ומגילת 'איכה'.

חולה שצריך לאכול מבדיל לפני אכילתו, ולא מיד במוצ"ש. ילדים אינם מבדילים לפני האכילה, וישמעו במוצאי הצום הבדלה ככל אנשי הבית.

אין רוחצים את הכלים שנשארו משבת, עד ליום ראשון אחר חצות היום.

סיום הצום: 24 דקות אחר השקיעה, בכל איזור ואיזור ע"פ הזמן שמופיע בלוחות, ולאחר ההבדלה דוקא. למי שקשה הצום ואינו יכול להמתין עד שיבוא בעל הבית לעשות הבדלה, יכול לשתות מים או תה/קפה ללא סוכר וללא חלב גם לפני ההבדלה.

מכניסת הצום ועד צהרי היום של תשעה באב אין יושבים כרגיל על כסאות, כי אם על גבי שרפרף נמוך או על גבי הארץ. כמו כן יש להצטער בענין משכב האדם, כגון אם רגיל לישון עם שתי כריות יישן באחת. אין מנהגינו לישון על הארץ.

יום תשעה באב

בבוקר נוטלים ידיים עד קשרי האצבעות בלבד, היינו

מקדשים את הלבנה בציבור. אם אפשר, טועמים משהו קודם לכן.

כיבוס במוצאי תשעה באב נדחה: בשנה זו שהצום הוא נדחה, מותר לכבס כבר במוצאי הצום, וכן אין נוהגין שאר דיני אבילות, חוץ מאכילת בשר ושתית יין שאסורים עד למחרת בבוקר.

תשלומין על הנטילה בשחרית (בה נטלנו רק עד קשרי האצבעות). כמו כן יש לרחוץ את הפנים ולשטוף את הפה.

אחרי תפילת ערבית קודם שבירת הצום מבדילים בברכת 'בורא פרי הגפן' וברכת 'המבדיל' (ובלא ברכה על נר ובשמים), ושותין הכוס.

נס"ד

תניא

תורת הנפש היהודית

החסע החופלא פניחה

סדנא עיונית וחפשית עם הרב

יאיר כלב

חברים * מוסיקה * נשמה

20:30

ביאליק 18 רמת גן

לגברים ונשים * כניסה: 35 ש"ח

בית חבד רמת גן

03-6737910

בתפריט:
כירות, נאצ'וס, אבטיח+בולגרית

חב"ד
כל הלב לכל אחד

מרכז חבד רמת גן

הסיפור השבועי

הצום האמיתי

הדרגשים. כל אחת מהאסירות התכנסה בתוך עצמה, נלחמת את מלחמת ההישרדות הפרטית שלה בתוך הגיהנום הנאצי. הרעב, המחלות, הגעגועים לבני המשפחה שנלקחו ואינם. בסוף מגיעה העייפות והחולשה מעבודת הפרך ומכריעה את הסייטים ואת המחשבות הנוגות.

פתאום נשמעה נעימת תפילה נוגה. מי מתפלל כאן? תמהו האסירות בינן לבין עצמן. כמה מהן ניסו להציץ החוצה, אך ראו רק את קלגסי האס אס האכזריים מפטרלים בין הצריפים.

אחת האסירות, איטה שמה, אמרה בלחש: "אולי התפילה בקעה מהלב שלנו. אנא ה', שמע את תפילותינו, את הקול הפנימי, שמתפלל אליך מבעד למעטה של ייסורים ורעב". דבריה המרגשים עוררו באחת את לב חברותיה. כולן פרצו בבכי. אחדות התיישבו על דרגשי העץ.

פתאום אמרה מישהי: "אתן יודעות? מחר צום תשעה באב". וכי מה היה היום, חשבו האסירות בליבן, האם זה לא היה יום צום? ואתמול, ושלשום?...

אלא שבלב הבנות גמלה החלטה – לצום למחרת ויהי מה. הן עצמן לא ידעו מניין צצה מחשבה זו בראשן, ומה ההיגיון בתוספת צום על הרעב הבלתי פוסק. ועם זה ידעו שכך יעשו.

בבוקר תשעה באב סיימו האסירות את עבודתן מוקדם, והתאספו ברחבה למסדר. פתאום הבחינו במחזה שלא מן העולם הזה: באמצע הרחבה סודרו כמה שולחנות, מכוסים מפות לבנות, ועליהם סלסילות עמוסות לחם טרי ופירות עסיסיים.

"קדימה, אכלו!", נשמעה הפקודה. "נו, יהודיות... נראה

הקול החלוש נשמע אך בקושי מבין דרגשי העץ המסודרים לאורך הצריף. "אני רעבה!", ייבבה האסירה האומללה, "אני חשה סחרחורת. עוד רגע ואתעלף. אנא בנות, עזרו לי".

האסירות הביטו בה בשתיקה. אחרות הסבו את פניהן לעבר הקיר. זה עתה חילקו להן את מנת המזון היומית, מנה זעומה ומגוחכת, שבזכותה שרדו בתנאי הגיהנום של מחנה הריכוז. אך המנה לא הספיקה למאשה. היא חלושה ובאפיסת כוחות. עיניה כבר בולטות מחוריהן. היא נראית על סף התמוטטות. כמה מהאסירות הביטו כה וכה בניסיון למצוא כמה פירורים להעניק לחברתן המיוסרת, אך לשווא.

פתאום נשמע קולה של לאה. "קחי, מאשה!", אמרה, וניגשה אל האסירה המורעבת ובידה מנת המזון שזה עתה קיבלה. חברותיה ליוו אותה במבטי תדהמה: לאה הגישה את מנת האוכל שלה, כולה, למאשה.

"תודה, לאה", אמרה מאשה. אין מילים שהיו יכולות להכיל את הרגשות שחשה כלפי מיטיבתה. בין הדרגשים היתה אסירה אחת שצפתה בכל הנעשה. היא הביטה בהערצה בלאה חברתה, איך ויתרה על הדבר היקר ביותר לאסירה במחנה – בעבור חברתה. היא רצתה לחבק אותה ולומר לה איזו התפעמות גרם לה המעשה שעשתה.

היא לקחה את המנה האישית שלה, חצתה אותה לשניים, והגישה את המחצית ללאה. זו הביטה במתנתה של חברתה וחייכה במבוכה. אלא שאז לקחה את החצי, חילקה גם אותו לשניים, והעניקה חלק אחד, נוסף, למאשה האומללה.

אלה היו ימי בין המצרים. הלילה ירד. דממה שררה בין

אתכן צמות ביום הצום שלכן".

אלא שאף אחת מהאסירות לא נענתה. כאילו בתיאום מראש, נותרו כולן על מקומן בלי תזוזה. הניסיון היה קשה מנשוא. דיי היה במראה המזון כדי להביאן לידי שיכרון חושים. הן חששו שלא יוכלו להתגבר על הדחף העז לאכול.

קלגסי האס אס עמדו מן הצד וגיחכו. "מי שאינה אוכלת - תרים את ידיה למעלה!", פקדו באכזריות, בניסיון לגרום לאסירות להפר את החלטתן. אך גם את הגזרה הזו ספגו האסירות בדממה, והרימו את ידיהן למעלה. השמש קפחה על ראשיהן. הידיים רעדו מרעב ומייסורים. אך אף אחת לא נכנעה. "רק מי שאוכלת רשאית ללכת!", הוסיפו הקלגסים ברשעות.

פתאום נשמע קול חלוש: "אני רעבה". זו הייתה שוב מאשה האומללה. "אם לא אוכל, אמות". דמעות זלגו מעיניה. חברותיה הפצירו בה לגשת אל השולחן ולאכול. "את בסכנה ממשית. לכי לאכול".

אך מאשה התביישה לגשת לבדה אל השולחנות הערוכים. כיצד תראה אחר כך את פניה לחברותיה? אין

היא רוצה להיות היחידה שמפרה את הצום. "קדימה, מאשה, לכי לאכול!", דחקו בה האסירות. אך מאשה השיבה בבכי שטלטל את כולה. אין היא מסוגלת.

לפתע ניגשה אליה לאה, חברתה. היא אחזה בידה והחלה לפסוע עמה לעבר שולחנות המזון. "בואי, גם אני אוכל!", אמרה לה. במהירות נטלה תפוח מבריק, בירכה 'בורא פרי העץ', ונגסה. מאשה הביטה בה בעיניים קרועות מתדהמה. בלי אומר ודברים הצטרפה אליה.

כמה מהאסירות הביטו במבט מאשים בשתי הבנות היחידות בקבוצה שנכנעו. השתיים ששברו את החזית האחידה מול הנאצים. לאה ומאשה צעדו בשתיקה לדרכן.

את הסיפור הזה הייתה סבתי מספרת בכל שנה בימים הסמוכים לתשעה באב. היא אומרת שהתפעמה עד עומק נשמתה מגדלות הרוח של לאה, שבחרה להפר את הצום כדי להציל את חיי חברתה.

מפיה נפלטה זעקה: "לאה, צמת בגבורה!".

(על-פי סיפורה של נכדתה, הגב' שרה פכטר, באתר aish)

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת דברים

משה מסכם, מוכיח ומזהיר

בראש חודש שבט בשנה הארבעים לצאת ישראל ממצרים, כחמשה שבועות לפני פטירתו, מסכם משה רבנו בעת חניית העם בעבר הירדן המזרחי, כמה מהמאורעות שאירעו בשנות הנדודים במדבר. הוא נושא בפני בני ישראל דברי תוכחה על מעללי אבותיהם במדבר ודברי אזהרה לקראת הכניסה לארץ ישראל.

משה פותח בדברי רמז המוכיחים את העם על חטאיו: תלונותיהם הרבות; עבודת בעל פעור; חטא העגל; מחלוקת קורח וכל עדתו; פרשת המרגלים ועוד.

לאחר מכן הוא סוקר את מהלך הענינים למן יציאתם על פי ציווי ה' מהר סיני, לאחר קבלת התורה, במגמה להגיע תוך ימים ספורים לארץ ישראל. אלא שעד מהירה, מביאות תלונותיהם וחטאיהם לעיכובים ולהארכת הדרך.

משה מתאר כיצד כשל כחו תחת משא טורח העם, מה שהביאו למנות (בעצת יתרו חותנו) שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמישים ושרי עשרות אשר ישאו על שכמם חלק חשוב מטורח ההנהגה וישפטו את העם בצדק וביושר.

חטאי המרגלים והמעפילים ותוצאותיהם

בדבריו מזכיר משה לעם העומדים להיכנס לארץ את בקשת העם כי יישלחו מרגלים שיתורו את ארץ כנען

כדי לעמוד על טיבה ועוצמת יושביה.

הסכמתי לכך, אומר משה, אך התוצאה היתה מאכזבת. כאשר חזרו המרגלים ובפיהם דיבת הארץ רעה, סרבתם לעלות אל הארץ המובטחת בשל יושביה הענקים ועריהם הבצורות. זאת למרות שראיתם הפירות המופלאים שהביאו המרגלים עימם מן הארץ ושמעתם את דברי השבח שסיפרו אודותיה, אשר ארץ זבת חלב ודבש היא.

הדבר עורר את כעס ה' אשר גזר על כל יוצאי מצרים הבוגרים כי ימותו במדבר. גזירה זו לא כללה את כלב ויהושע שהעידו כי טובה הארץ מאד מאד, וכן לא את דור הבנים שטרם הגיעו לגיל עשרים.

בשל רצונם לתקן את המעוות, יצאו המעפילים מיד למלחמת כיבוש הארץ. הזהרתי אותם, אומר משה, כי ללא רשות מה' לא יצלח הדבר ויסתיים באסון. אך הללו סרבו לחזור בהם והוכו על ידי האמוריים. בשל חטא המרגלים נגזר על העם לנדוד במדבר ארבעים שנה.

כיבוש ארצות סיחון ועוג

חטאם של המרגלים האריך בשלושים ושמונה שנה את שהותם של בני ישראל במדבר. ונמצא כי בסך הכל, בצירוף השנתיים שקדמו לכך, שהה העם במדבר ארבעים שנה.

משה ממשיך ומספר אודות ציווי ה' לישראל בנוגע

עבר הירדן המזרחי לראובן, גד וחצי שבט המנשה

לאחר כיבוש ממלכות סיחון ועוג, מזכיר משה, הוענקו ארצותיהם שבעבר הירדן המזרחי לשבטי ראובן, גד וחצי שבט המנשה. נחלתם זו ניתנה להם בתנאי שיצאו הם חלוצים לפני בני ישראל למסע כיבוש ארץ ישראל המערבית.

דברי חיזוק ליהושע

את דבריו מסיים משה בדברי חיזוק ליהושע תלמידו אשר ינהיג את העם לאחר מותו. משה מצווה לאזור אומץ אל מול ההתמודדויות שעוד נכוננו לו ולבטוח בה, אשר כשם שהכה את מלכי האמורי והבשן, כך יכה את יתר המלכים בארץ ישראל: "לא תיראום, כי ה' אלוהיכם הוא הנלחם לכם".

לאדומים בני עשיו, אשר אין להלחם בהם כיון שארצם ירושה היא להם. יש להניח להם אף כי לא אפשרו את מעבר העם דרך ארצם. כך גם משהגענו לגבול מואב ועמון, נצטוונו שלא להלחם גם בהם באשר ארצם ירושה היא להם כיון שבני לוט הם.

הראשון שהיה עליו לשלם את מחיר תוקפנותו כנגד ישראל היה סיחון מלך האמורי. לנוכח סירובו לאפשר את מעבר העם דרך ארצו, הורה הקב"ה לאסוף אנשי חיל מבני ישראל ולהכותו ואת כל עמו. אחריו מוכה גם עוג מלך הבשן ובני ישראל משתלטים על כל הערים הכבושות ומתיישבים בהן.

The screenshot shows the website interface with a main video player at the top, a grid of smaller video thumbnails below it, and a QR code on the right side. The website header includes navigation links and a logo.

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

חסידות על הפרשה דברים

מעלת עבודת האתכפיא

ובמדבר אשר... נשאך ה' אלוקיך (א,לא)

התוכן הפנימי של מסעות בני ישראל במדבר, סמל הקליפות, הוא הכנעת כוחות הטומאה והרע, "אתכפיא סטרא אחרא". עבודה זו מנשאת ומרוממת את הנשמה עד רום המעלות.

(אור התורה)

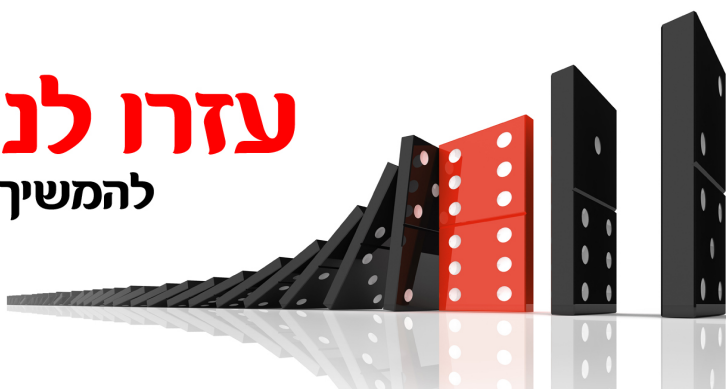
יפוצו מעינותך חוצה

רב לכם שבת בהר הזה פנו וסעו לכם (א,ו)

אין אדם רשאי להסתגר באוהלה של תורה ולהסתפק בעבודתו עם עצמו, אלא עליו לנסוע למקום רחוק מיהדות ולהביא גם לשם את אור התורה.

(ליקוטי שיחות, כרך ב')

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

תניא
 חודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

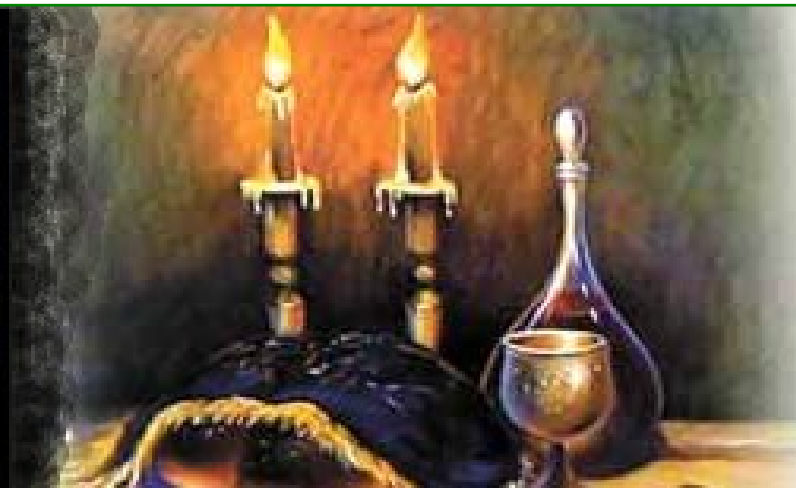
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:28	19:11	י-ם
20:31	19:26	ת"א
20:32	19:19	חיפה
20:29	19:27	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון